

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 517/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Ďurček, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 26 ods. 1 až 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 28/2014 z 24. februára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej

len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Ďurček, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 26 ods. 1 až 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 28/2014 z 24. februára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka namieta (podľa jej tvrdenia) ústavne neprípustnú aplikáciu § 4 ods. 1 v spojení s § 20 ods. 3 a § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) zo strany najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd v podstate ustálil, že *za «opakované porušenie povinnosti (§ 20 ods. 3 zákona o vysielaní) sa považuje akékoľvek nesprávne zohľadnenie hodnotiacich kritérií uvedených vo vyhláske č. 589/2007 Z. z. o Jednotnom systéme označovania („vyhláška JSO“) v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia Rady a preto aj napriek zmenám jednotlivých hodnotiacich kritérií uvedených v JSO neumožňuje Rade upozorniť sťažovateľku na porušenie zákona, ale je Rada zo zákona povinná uložiť sťažovateľke pokutu.»*

Sťažovateľka argumentuje, že povinnosť správne uplatňovať Jednotný systém označovania (ďalej len „JSO“) vyplývajúca z § 20 ods. 3 zákona o vysielaní je značne vágna, pričom jej reálny obsah určuje až vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby (ďalej len „vyhláška“), a konanie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) pri kontrole jej správneho uplatňovania.

Sťažovateľka argumentuje, že *„Vo vyhláske JSO je uvedených množstvo hodnotiacich kritérií pre správne uplatňovanie JSO zo strany povinnej osoby a aj tieto*

kritériá uvedené v JSO sú vo svojej podstate vágnymi pojmami. Zákonodarca zabezpečil predvídateľnosť predmetných právnych noriem a pojmov v ust. § 64 ods. 2 Zákona o vysielaní, ktorým vlastne umožňuje povinným subjektom pre konkrétny prípad a pre budúcnosť v obdobných prípadoch správne uplatňovať konkrétne kritéria JSO na základe predchádzajúceho upozornenia Rady o porušení zákona a to tým, že v ust. § 64 ods. 2 Zákona o vysielaní Rade zakazuje uložiť povinnému subjektu pokutu, ak nebol predtým Radou opakovane písomne upozornený na porušenie povinnosti. Z vyššie uvedeného je potom logické a správne, že v prípade, ak by sa hodnotiace kritéria zmenili vo vyhláske JSO, a následne by sa povinná osoba dopustila nesprávneho uplatnenia JSO podľa nových alebo zmenených hodnotiacich kritérií a intenzita takéhoto porušenia by nebola značná, je Rada povinná povinný subjekt (sťažovateľku) upozorniť na nesprávne uplatnenie JSO a uviesť ktoré kritérium bolo nesprávne uplatnené a nie mu hneď uložiť pokutu s odvolaním sa na to, že povinný subjekt sa už v minulosti dopustil nesprávneho uplatnenia iných hodnotiacich kritérií a na to bol v minulosti upozornený.“.

Sťažovateľka tvrdí, že povinnosťou rady nie je len automaticky ukladať pokuty, ale aj povinnosť pomáhať a poučovať povinné subjekty pred porušením zákona. V tejto súvislosti namieta, že v prípade zmeny právneho poriadku „(kritériá vo vyhláske JSO) je najskôr povinná pristúpiť, ak je to možné, k miernejším prostriedkom na dodržiavanie právneho poriadku. Iná aplikácia predmetných ustanovení by spôsobovala, že sťažovateľka a ani iní vysielatelia sa nemajú ako dozvedieť, kedy sa dopúšťajú nesprávneho uplatnenia konkrétneho hodnotiaceho kritéria JSO a kedy nie. V konkrétnom prípade bola sťažovateľka vlastne sankcionovaná pokutou už hneď za prvé nesprávne uplatnenie nových a zmenených hodnotiacich kritérií uvedených vo vyhláske JSO, konkrétne § 1 ods. 2 písm. a), písm. f) a písm. g) vyhlášky JSO.“.

Podľa sťažovateľky rigidná aplikácia § 4 ods. 1 v spojení s § 20 ods. 3 a § 64 ods. 2 zákona o vysielaní najvyšším súdom spôsobuje značnú obsolétosť upozornenia na porušenie zákona podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a spôsobuje nepredvídateľnosť predmetných ustanovení, čím zasahuje ústavne neproporcionálnym spôsobom do jej základného práva na slobodu prejavu a práva na spravodlivé súdne

konanie, keďže takáto aplikácia nespĺňa kritérium legality a proporcionality v užšom slova zmysle.

Podľa sťažovateľky pojem „*porušila povinnosť*“ vyplývajúci z § 64 ods. 2 zákona o vysielaní vytvára v konkrétnom prípade legitímny priestor pre viacero výkladov. Podľa prvého výkladu sa porušením povinnosti rozumie iba porušenie konkrétneho zákonného ustanovenia (§ 20 ods. 3 zákona o vysielaní) bez ohľadu na konkrétne nesprávne uplatnené hodnotiace kritérium uvedené vo vyhláske. Podľa druhého výkladu sa porušením povinnosti rozumie porušenie § 20 ods. 3 zákona o vysielaní v spojení s konkrétnym nesprávne uplatneným hodnotiacim kritériom uvedeným vo vyhláske.

Prvý výklad, ktorý uplatnil vo veci sťažovateľky aj najvyšší súd spoločne s radou, je podľa jej názoru v rozpore s čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy a predstavuje tak ústavne neprimeraný zásah do slobody prejavu sťažovateľky, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie, keďže nezohľadňuje v rozpore s ústavne konformným výkladom právnych predpisov zásadu „v pochybnostiach miernejšie“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom tak, že vysloví, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 26 ods. 1 až 4, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zruší, vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke úhradu trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita

namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľka predostiera argumentáciu, ktorou spochybňuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie rady č. RP/69/2014 z 18. novembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie rady z 18. novembra 2014“). Rada svojím rozhodnutím z 18. novembra 2014 konštatovala, že sťažovateľka porušila povinnosť vyplývajúcu z § 20 ods. 3 zákona o vysielaní tým, že 11. mája 2014 v čase od 14.52 h odvysielala v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS program „Srdečný pozdrav ze zeme koule“, ktorý označila ako program nevhodný pre maloletých divákov do 7 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá *«„vulgárne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov“*, *„zobrazenie milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré sú súčasťou dejovej línie“*, *„expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov“* a ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania... podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 12 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania.».

Rada v rozhodnutí z 18. novembra 2014 zároveň sťažovateľke uložila v súlade s § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní pokutu určenú v súlade s § 67 ods. 3 písm. c) zákona o vysielaní vo výške 663 €.

Sťažovateľka namieta ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu na základe argumentácie, podľa ktorej najvyšší súd aplikoval príslušne ustanovenia zákona o vysielaní rigidne a navyše tým spôsobil „značnú“ obsolétnosť upozornenia na porušenie povinnosti ustanoveného v § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní.

II.1 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti, čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne (m. m. IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00).

Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo preskúmané rozhodnutie rady z 18. novembra 2014 v režime konania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiam správnych orgánov v súlade s v tom čase platným a účinným § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že účelom správneho súdnictva je preskúmanie zákonnosti postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, v rámci ktorého musí mať správny súd vždy na zreteli ochranu subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy. Preto v zásade nemožno vyhovieť takému návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, ktorého prerokovanie síce vedie k zisteniu formálneho rozporu činnosti verejnej správy so zákonom, no zároveň v ňom nebude preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry navrhovateľa. Aj preto účelom ústavného prieskumu rozhodnutí správnych súdov ústavným súdom nie je primárne náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

Nevyhnutne súvisiacim a relevantným aspektom pre posudzovanú vec je aj všeobecná zásada ovládajúca konanie súdu v správnom súdnictve, a to je povinnosť prieskumu žalovaného správneho rozhodnutia len v rozsahu a z dôvodov vymedzených v žalobe, resp. v opravnom prostriedku (§ 250l ods. 2 v spojení s § 250j ods. 1 a 2 OSP).

Sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu rady z 18. novembra 2014 namietala, že rada rozhodla bez toho, aby vydaniu rozhodnutia predchádzalo jej upozornenie na opakované porušenie povinnosti v súlade s § 64 ods. 2 zákona o vysielaní. V tomto kontexte ďalej argumentovala, že radou identifikované predchádzajúce rozhodnutia o uložení sankcií sťažovateľke sa musia na to, aby splnili úlohu „upozorňujúceho rozhodnutia“, v podstatných črtách zhodovať s obsahovým vymedzením konania vysielateľa. Obsahová zhoda sa však podľa sťažovateľky nemôže obmedziť len na identifikáciu zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo (malo byť) porušené.

Úlohou ústavného súdu bolo napadnutý rozsudok najvyššieho súdu preskúmať a zistiť, či sa najvyšší súd s námietkou sťažovateľky uplatnenou v opravnom prostriedku vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom, predovšetkým v kontexte sťažovateľkou namietanej rigidnej aplikácie príslušných ustanovení zákona o vysielaní, ktoré podľa nej spôsobujú „značnú“ obsolétnosť upozornenia na porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní a retransmisii sankciu podľa odseku 1 písm. d) (pokutu) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť.

V súlade s § 20 ods. 3 zákona o vysielaní na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá pokutu.

V napadnutom rozsudku sa najvyšší súd nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky o tom, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané v súvislosti s konaním, ktoré je v podstatných črtách zhodné. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku ďalej zdôraznil, že podstatným pre uloženie sankcie (pokuty) v zmysle § 64 ods. 2 zákona o vysielaní je opätovné porušenie rovnakej povinnosti vymedzenej v skutkovej podstate správneho deliktu, ktorá je upravená v konkrétnom ustanovení zákona (v konkrétnej veci sťažovateľky išlo o povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona o vysielaní), pričom spôsob, akým dôjde k porušeniu rovnakej povinnosti, nie je kľúčovým, keďže vysielateľ sa môže dopustiť porušenia identickej povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona o vysielaní v každom ďalšom prípade iným spôsobom, ktorý sa mení v závislosti od skutkových okolností toho-ktorého prípadu.

Najvyšší súd ďalej po zdôraznení, že je vylúčené, aby sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti v dvoch rôznych prípadoch identickým spôsobom, uzavrel, že sťažovateľka opätovne porušila tú istú povinnosť, hoci iným spôsobom ako v predchádzajúcich správnych konaniach, pričom vo veci porušenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní jej predchádzajúcimi rozhodnutiami rady už boli uložené sankcie.

V napadnutom rozsudku najvyšší súd v konkrétnostiach zvýraznil, že z § 64 ods. 2 zákona o vysielaní vyplýva, že „podstatným pre uloženie sankcie je opätovné porušenie rovnakej povinnosti, t. j. skutkovej podstaty správneho deliktu, ktorá je v súlade so zásadou legality obmedzenia slobody prejavu navrhovateľa upravená v konkrétnom ustanovení zákona, v tomto prípade § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., a nie v JSO ako podzákonného právneho predpisu. Spôsob akým dôjde k porušeniu rovnakej povinnosti nie je kľúčovým, nakoľko vysielateľ sa môže dopustiť porušenia identickej povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v každom ďalšom prípade iným spôsobom, ktorý sa mení v závislosti od konfigurácie skutkových okolností toho-ktorého prípadu. Z uvedeného je rovnako zrejmé, že prípadná úprava klasifikačných kritérií JSO ako uvádza navrhovateľka nemá vplyv na znenie zákonnej povinnosti, ktorá neprešla výraznejšou zmenou. S prihliadnutím na znenie ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj konštantnú judikatúru NS SR sú však úpravy znenia JSO bez bližšej relevancie vo vzťahu k obligatornej povinnosti Rady uložiť vysielateľovi pokutu v prípade opakovaného porušenia povinnosti stanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. pre uloženie pokuty nepredpokladá opakované porušenie stanovenej povinnosti rovnakým, prípade obdobným spôsobom. Ako dôvod uloženia pokuty predpokladá len opakované porušenie povinnosti, za ktoré už bolo uložené písomne upozornenie na porušenie zákona. Preto je tiež zrejmá absurdnosť a nepodloženosť námietky navrhovateľky (absencia predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona v súvislosti s použitím konkrétnych vulgarizmov) zákonom, práve naopak uvedená požiadavka navrhovateľky je v zjavnom rozpore s kogentným ustanovením § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. upravujúcim povinnosť uložiť vysielateľovi sankciu vo forme pokuty v prípade opakovaného porušenia povinnosti aj napriek písomnému upozorneniu rady. Akceptovaním názoru navrhovateľky by mohol vysielateľ akékoľvek vulgarizmy a za tieto by mohol byť sankcionovaný pokutou až potom, keby ho odporkyňa na odvysielané konkrétne vulgárne slovo najprv upozornila.“.

S prihliadnutím na citovanú časť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie považuje za ústavne udržateľné. Ak zákon o vysielaní „hovorí“ o porušení povinnosti, má tým podľa názoru ústavného súdu zreteľne na mysli aj

porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom (uvádzacia veta k § 64 ods. 1), teda aj porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 zákona o vysielaní v znení účinnom do 31. decembra 2013).

Skutková podstata porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona o vysielaní je formulovaná širšie v porovnaní s predstavami (očkávaním) sťažovateľky. Jej predchádzajúce porušenia tejto povinnosti (vymenované v rozhodnutí rady) spočívali v uplatňovaní jednotného systému označenia v rozpore s osobitným predpisom. Objektívna stránka skutkovej podstaty podľa § 64 ods. 1 ani podľa § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní v sebe neinkorporuje spôsob (skutkový dej), akým musí dôjsť k uplatňovaniu jednotného systému označovania v rozpore s osobitným predpisom. Sťažovateľkina argumentácia však „volá“ práve po takomto prístupe, no bez náležitého základu v právnom predpise. Z uvedeného dôvodu je preto ústavne akceptovateľný postoj najvyššieho súdu, ktorý za rozhodujúcu pre aplikáciu § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní považoval identitu povinnosti, nie identitu skutku (m. m. III. ÚS 652/2016).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že argumentácia sťažovateľky by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nebola spôsobilá na to, aby ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o porušení ňou označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 26 ods. 1 až 4 ústavy a práv zaručených čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať

idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

V súlade s čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy sloboda prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice...

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv garantovaných čl. 26 ods. 1 až 4 ústavy a práv podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za týchto okolností ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak nemohlo dôjsť ani k porušeniu jej základných práv zaručených v čl. 26 ods. 1 až 4 ústavy a práv podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017